

## **“Her türlü sıkıntı, gazap , tehlike, ve zaruretten kurtulmak için Rab’be yalvaralım”**

Kutsal Litürji ve pek çok diğer İlahi Ayin’in başında Tanrı’ya yönelttiğimiz bir dizi yakarışta şunu da ekleriz: “Her türlü sıkıntı, gazap , tehlike ve zaruretten kurtulmak için Rab’be yalvaralım”

Yaratıcımız insanı yarattığında, onu Aden Bahçesi’ne (Cennet Bahçesine) koydu: “RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem’i oraya koydu”(bkz. Yaratılış 2,15). Orada insan, Tanrı’nın insanın mutlu olması için ona sunduğu tüm nimetlerden yararlanıyordu. Ama şeytanın kıskançlığından dolayı, Adem ile Havva bu Cenetten ve sunduğu nimetlerden mahrum kaldılar, ve o zamandan beri insan, hayatını sürdürebilmek ve gerekenleri biriktirmek için çoğunlukla zahmet çekerek ve alın teriyle mücadele etmek zorunda.

Bu zorluklara genellikle, sadece tek tek bireyler üzerinde değil, halklar üzerinde de baskı kuran bazılarının açgözlülükleri da eklenir. Dünyada gücü elinde bulunduranlar, ya köle olarak kullandıkları insanları ya da dünyanın maden zenginliklerini ve enerji kaynaklarını sömürür (altın, değerli taşlar, cevherler vb), bunun sonucunda da bölge halkı en temel gereksinimlerinden bile mahrum kalırken, sömürücüler devasa servetlerine servet katar. Zayıfların güçlüler tarafından sömürülmesi, hemen hemen bütün ülkelerde, hatta “gelişmiş” olarak adlandırılan ülkelerde bile yaşanır.

Biz hıristiyanlar da bu toplumlarda yaşadığımızı göre, bizim de, dünyadaki diğer kardeşlerimizle beraber, hayatımızı sürdürebilmek için temel ihtiyaçlarımızın karşılanmasında zorluklarla karşılaşmamız doğaldır. Ayrıca ekonomik krizler, pandemiler - şimdilerde yaşadığımız gibi- ve başka sosyal yaralar toplumları vurduğunda, işsizlik artar, gelirler azalır ve ihtiyaçlarımız artar. İşte bu yüzden Kilise de, şefkatli bir Anne olarak, yakarışını, sadece çocuklarına yardım edebilecek, bizi temel ihtiyaçlarımızdan mahrum kalmaktan kurtaracak ve insanca yaşamamıza yardım edecek olan Tanrı’ya yöneltir.

Doğal olarak biz de, Tanrı’nın yardımıyla, hem kendi, hem de onlara boyun borcumuz olduğunu unutmayarak yakınlarımızın ihtiyaçlarını karşılamak için dürüstçe çalışarak elimizden geleni yapacağız. Karşılaşacağımız bütün zorlukları Tanrı’nın inayetiyle aşmaya çalışacağız. Ancak bu noktada, önemli bir şeye dikkat edelim. Mücadelemize, telâşlanmadan ve endişelenmeden devam edelim. Rab’bimiz bize bunu söylüyor: “Bu nedenle size şunu söylüyorum: `Ne yiyip ne içeceğiz?’ diye canınız için, ya da `Ne giyeceğiz?’ diye

bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi?"(bkz Matta 6,25). Rab, ihtiyaçlarınızı karşılamayın ya da çalışmayın demiyor, bu çabayı gösterirken geçim derdi ve kaygı sizi "yiyip bitirmesin" diyor. Ve bizi bu acı dolu durumlardan korumak için, bugünkü İncil okumasında dinlediğimiz kuşlar ve kır çiçeklerini örnek gösteriyor. Ve sonunda da bizi güzel bir şekilde teselli ediyor: "Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz? (bkz. Matta 6,26). Diğer bir deyişle: Babanız kuşları beslerken, onlardan çok daha değerli olan siz çocuklarıyla mı ilgilenmeyecek?

Ve kayda değer ikinci bir nokta şudur: hayatımızı sürdürmek için gerekenleri elde etmeye çabalarken aşırıya kaçmayalım. Rahat bir şekilde hayatımızı sürdürmeye yetecekleri elde ettikten sonra, onlarla yetinmeme tehlikesi var. Çünkü başkalarının bizden daha çok şeye sahip olduğunu gördükçe, bizi açgözlülük duygusu ele geçirir ve ihtiyacımız olmadığı halde biz de onların sahip olduklarına sahip olmak isteriz. Ve bunu başarmak için aşırı yoruluruz. Kiliseye gidemeyecek, ailemizle mutlu olamayacak, sağlığımızı bozacak kadar çok yoruluruz. Sonunda da Tanrı'nın bize bahsettikleriyle mutlu olmak yerine, başkalarının sahip olup da bizim sahip olmayı başaramadığımız şeyler için üzülürüz. İşte bu yüzden, Kutsal Ruh'tan ilham alan Elçi Pavlus bizi teşvik eder: "Ama yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa, bunlarla yetinelim. Zengin olmaya özenenler ise denenmeye düşer, bir sürü akılsız, yararsız tutkunun tuzağına yakalanırlar. Bunlar insanları yıkıma ve mahva götürür" (bkz. 1. Timoteyus 6,8-9)

Pavlus'un bu öğretilerine göre Kilisemiz yukarıda bahsettiğimiz yakarıyı dile getirmiştir: «Her türlü sıkıntı, gazap, tehlike, ve zaruretten kurtulmak için Rab'be yalvaralım". Hayatımızı sürdürmemiz için ihtiyacımız olan şeyler eksik olmasın. Dikkatimiz dağılmadan hayatımızı huzurlu bir şekilde yaşayalım ve yine Elçi Pavlus'un yazdığına göre: "Her bakımdan, her zaman tüm yeterliğe sahip olan sizler her iyi işi yerine getirebilmeniz için Tanrı size her kayrayı sağlayacak güçtedir" (bkz 2. Korintliler 9,8)

Sevgili kardeşlerim:

Nefsimize hakim insanlar olarak, tüketim toplumunun, güya "fırsat" fiyatına satın alalım diye, bizi sürekli bir şeyimizin eksik olduğuna ikna etmeye çalışan aralıksız ürün reklamlarına aldanmayalım. Seçimlerimizi hayatımızın gerçek ihtiyaçlarına göre yapalım. Ve unutmayalım: Azla yetinmek, isteklerimizi az ve gerekli olanlarla sınırlamak, büyük bir erdemdir. "Bu bana yeter, bundan fazlasına ihtiyacım yok" sözünü yürekten kabullenmek, insanı gereksiz

arayışlardan kurtarır ve selamete ulaştırır. İnsan ancak o zaman sahip olduklarıyla mutlu olabilir.

Ey Rab'bin, bu zor zamanlarda yakarışlarımızı duy, şefkatin ve sevginle hepimize ve bütün dünyaya insanca, huzurlu bir hayat için gerekli olan şeyleri bahşet. Amin.

Pisidia Metropoliti Sotirios Trampas